

Prekentekest: Åp 19,5-9

Fra tronen lød det en røst: "Pris vår Gud, alle hans tjenere, dere som frykter ham, både små og store!" Da var det som jeg hørte et stort kor av stemmer, som et brus av veldig vannmasser og drønn av voldsomme tordenbrak. De ropte:

Halleluja!

For Herren er blitt konge,
vår Gud, Den Allmektige.

La oss glede oss og juble og gi ham æren.

Tiden er kommet for Lammets bryllup!

Hans brud har gjort seg i stand,
og hun har fått en drakt
av skinnende rent lin.

- Linet er de helliges rettferdige gjerninger.

Så sier han til meg: "Skriv: Salige er de som er innbudt til Lammets bryllupsmåltid." Og han la til: "Dette er Guds sanne ord."

I juni måned, da begynner bryllupssesongen for fullt. Bryllup er blant de største gledesfester vi har. Når to mennesker i full offentlighet sier ja til å elske og ære hverandre og bli trofast hos hverandre livet ut, da er det grunn til glede. Bryllup er livets store fest i alle kulturer. Der ikke samlivet er utprøvd på forskudd gjennom samboerskap, innebærer bryllupet dagen for den fysiske foreningen mellom to som er glad i hverandre og hittil har levd atskilt. En lang tid med lengsel, en lang tid med forberedelser og planlegging er slutt. Det er mange sommerfugler i magen før vielsen.

Salighet er det sterkeste uttrykket for glede som fins. Det er den gleden som er absolutt fullkommen, absolutt uten tanke for bekymringer og uro. Den gleden, leste vi, har den som er innbudt til Lammets bryllupsmåltid. Enten vi klarer å forestille oss det eller ikke, en gang skal gleden bli fullkommen for alle som har svart ja på invitasjonen og kommet.

Lammet er en metafor for Jesus Kristus. Utrykket minner oss om døperen Johannes' vitnesbyrd: "Se, der er Guds lam som bærer verdens synd." Det minner oss om offerlammet, og Jesu død på korset som en soning for synd, som et sonofferlam.

Åpenbaringsboken har et rikt billedspråk som er typisk for denne typen litteratur. Men for den vanlige bibelleser kan billedspråket gjøre boken vanskelig tilgjengelig. Bildene blir stående som symboler. De må tolkes, og har sitt eget innhold. Løven er også et symbol for Jesus Kristus, men da som den seirende og allmektige. I kapittel 5 kalles han løven av Juda. Da apostelen Johannes skulle beskrive den seirende Kristus som løven av Juda, da beskrev han det han så, merkelig nok som et lam som så ut som det var slaktet.

To metaforer, løve og lam for en og samme person. Og lammet har til og med merker etter å ha blitt slaktet. Disse to dyrene assosieres med så forskjellige egenskaper, at det er vanskelig å forstå at de lar seg forene i en og samme person. Likevel, begge disse er sider ved Frelserens personlighet, og de talte sitt tydelige språk til Johannes.

Løven forteller om styrke og seier, han, den mektigste av alle, seierherren. Men at Jesus også er lammet, forteller om hvordan han vant seieren. Ikke gjennom løvens brutale angrep, ikke gjennom rå kraft, men gjennom å gi sitt liv som et offerlam til å ofres. Seier gjennom ytre svakhet og selvhengivelse.

Uten Jesu soningsdød på korset, ville kirken for tid og evighet vært fortapt. Det ville ikke vært noen kirke. Men gjennom sin seier på korset vant offerlammet, Jesus, sin brud tilbake. Snart er bordet dekket til den store festen. Lammets bryllup. Jesus og kirken møtes ansikt til ansikt.

Dette er festen som det er forkynt om gjennom profetene i det GT, og gjennom Jesu egen forkynnelse. Vi leste fra profeten Jesaja: "Herren, Allhærs Gud skal på dette fjell gjøre et gjestebud for alle folk, et gjestebud med fete retter, et gjestebud med gammel vin, med fete, margfulle retter og gammel, klaret vin."

Og vi hørte fra Lukasevangeliet i liknelsen om mannen som ville holde et stort gjestebud. Han sa til sin tjener: "Gå straks ut på byens gater og streder, og hent inn de fattige og vanføre og blinde og lamme. Snart kunne tjeneren melde: Herre, det er gjort som du sa, men det er ennå plass. Da sa herren til tjeneren: Gå ut på veiene og stiene og nød folk til å komme inn, så mitt hus kan bli fullt."

Når det er fullt vet vi brudgommen kommer for å hente sin brud. Og bruden det er menigheten, kirken. Bruden er aldri brukt om den enkelte kristne, men bare om hele kirken som består av hver og en som har tatt imot Jesus. Nå er vi forlovet. Paulus skriver i 2 Kor 11: "Jeg har forlovet dere med Kristus, og bare med ham, for å føre dere til ham som en ren jomfru."

Jesus er brudgommen, hans sanne kirke er bruden, og 1.bud er troskap. Han vil ikke vite av hor. Han vil ikke at hans kirke skal være utro. "Det skal ikke være for dere andre guder enn meg." Han vil ikke at noen eller noe skal ta hans plass i ditt liv. Hans sanne kirke er alle kristne over hele jorden og til alle tider som han kjennes ved personlig. Hans sanne kirke er ikke det samme som Den norske kirke. Den kan ikke identifiseres med et bestemt kirkesamfunn.

I en folkekirke har de færreste tatt et bestemt standpunkt for Jesus. Men enhver kirke, også Den norske, er samtidig en bekjennelseskirke, en kirke av sant troende mennesker som samles til gudstjeneste, styrkes ved Ordet og sakramentene, og som bekjenner troen på sin Herre og frelser. En slik kirke består av disipler for Jesus med søsken i troen over hele verden og til alle tider. Det er bekjennelseskirken som er den egentlige kirken. Jesu brud er ikke en bygning eller en organisasjon. Jesu brud er mennesker som har tatt imot Jesus som sin frelser.

Hver søndag samles et lovsangkor som synger av hjertet. Vi er en del av det. Derfor sier vi i nattverdsliturgien: "Ved ham lovsynger englene din herlighet, og din menighet i himmelen og på jorden priser ditt navn med samstemmig jubel. Med dem vil også vi forene våre røster og tilbedende synge." Selv om vi er få her i vår menighet, så blir vi til sammen et veldig kor som en gang skal lyde samstemt. Det var et slikt kor Johannes i åpenbaringen fikk høre: "Da var det som jeg hørte et stort kor av stemmer, som et brus av veldige vannmasser og drønn av voldsomme tordenbrak." Slik beskriver apostelen opplevelsen av sangen i Lammets bryllup.

Og bruden, hun er pyntet i brudeklær, i drakt av skinnende rent lin. Linet er de helliges rettferdige gjerninger. Hvordan skal dette forstås? Har hun vunnet sin egen rettferdighet gjennom gjerninger, og ikke gjennom tro? Flere steder i NT hører vi om et nært forhold mellom tro og gjerninger. I kapittel 7

står det om den store skaren, kledd i hvite kapper, at de har vasket sine klær og gjort dem rene i Lammets blod. Lammets blod er Jesu blod på korset. Her er det altså nåden alene, troen på Jesus, som frelser og gjør ren. Den lutherske reformasjonen sammenfattet forholdet mellom tro og gjerninger på denne måten: Vi blir frelst av nåde ved troen alene, men troen er aldri alene, men alltid sammen med kjærligheten som er troens frukt, og kjærligheten gjør stadig gode gjerninger.

Med andre ord. Enhver kristen er ren og rettferdig for Gud fordi en har tatt imot Jesu rettferdighet. Jesu liv er vårt liv. Vår synd har han tatt på seg. Når noe er tilgitt, er det derfor borte. Jesus har tatt bolig i oss ved Den Hellige Ånd. Ånden gjør gode gjerninger i våre liv, gjennom oss. Det er frukten av vår tro. Det er dette som kalles helliggjørelse, at Jesus vinner skikkelse i oss, vi blir mer og mer lik Jesus, og troen bærer gode gjerninger som frukt.

Det går imidlertid ikke an å starte i den andre enden. Ingen kan bli kristen ved å gjøre gode gjerninger. Ingen får Den Hellige Ånd i sitt hjerte ved å gjøre godt. Ingen kan vente med å bli en kristen til de blir gode nok. Det er mange som har forsøkt denne veien til frelse, men ingen har nådd fram. Det er bare en vei til Lammets bryllup; troen på Jesus, tilliten til at det han gjorde på Golgata holdt. Det var for meg han døde, for å sone min synd og kjøpe meg fri.

Mens vi venter på festen og saligheten er vi også i dag innbudt til måltid sammen med Jesus. Hans måltid gir styrke på veien. Hans måltid gir fellesskap med hverandre. Hans måltid gir tilgivelse for synd. Derfor er bordet dekket for syndere. For dem som trenger hans nåde. For dem som ikke kan frelse seg selv. For den som vil vaskes i Lammets blod.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.